

jenže řízení nesporné má tu výhodu, že je neporovnatelně rychlejší (kratší) a lacinější. Právě i tento případ sám ukazuje, že, i kdyby se řešila věc sama, jak to učinil prvý soudce, bylo by se to mohlo státi zrovna tak dobře pouhým usnesením, jako se to stalo rozsudkem, to jest po šetření konaném ve smyslu Šu 2 čís. 5 nesp. říz. místo po sporném jednání. Ale ovšem citované rozhodnutí mělo předmětem jen nárok opoziční dle Šu 35 ex. ř. a rozhodlo také jen o řízení o něm, kdežto v projednávaném případě není z obsahu žaloby, když výpovědní spisy nejsou připojeny, zcela jasno, jde-li o námitky exekuta či třetí osoby, t. j. čelila-li výpověď právě proti žalobci čili nic a není-li tedy žalobce osobou třetí a nejde-li tedy o nárok vylučovací dle Šu 37 ex. ř., k čemuž doložiti dlužno, že o případ Šu 36 čís. 1 ex. ř. nejde, protože, není-li exekučního titulu pro žádané vyklizení hostince, jak žalobce míní, neměla exekuce býti sice povolována, avšak proti tomu byl přípustným toliko rekurs, a byl-li tento promeškán, nelze to uplatňovati žalobou dle Šu 36 čís. 1 ex. ř., neboť nejde o případ Šu 7 druhý odstavec ex. ř., jenž předpokládá exekuční titul a výkaz dospělosti nároku, t. j. projiti lhůty v něm stanovené, čehož správnost žalobce žalobou dle Šu 36 čís. 1 právě popírá. Ale ani je-li žalobce osobou třetí, t. j. výpověď proti němu nečelila a on není exekutem, nerozpakuje se nejvyšší soud užití zásady rozhodnutí čís. 4829 sb. n. s. i na jeho případ, neboť pak jest pouze formálně osobou třetí, protože proti němu není exekučního titulu, ale materielně exekutem je, protože je držitelem nemovitosti, jež má býti vyklizena, t. j. byl by jím, kdyby byl podmínem právního poměru, na nějž svou žalobu zakládá, kdyby sám byl pachtýřem: tvrdí-li sám, že jest jen zástupcem pachtýře, o jehož práva žalobu opírá, jest ovšem posice jeho materielně horší než by byla, kdyby sám pachtýřem byl, ale na formální otázce, o niž tu jde, to ničeho nemění. Teprve kdyby žalobce byl i materielně osobou třetí, jak tomu je v případě Šu 31 náhr. zák., kde někdo třetí, jenž není držitelem a nemůže tedy býti vyklizován (exekvován), domáhá se uznání svého vlastnictví nebo služebnosti a pod., nebyl by materielně účastníkem řízení reformního a nemohlo by o tom býti řeči, aby se práv svých domáhal v řízení tom pouhým návrhem v něm učiněným, nýbrž zůstával by odkázán na všeobecné předpisy platné mimo řízení to, tedy na žalobu.

Čís. 6297.

V případě Šu 17 nesp. říz. lze použiti pouze předpisů Šu 146—154 c. ř. s., nikoliv i jiných předpisů civilního soudního řádu.

Pro zmeškání lhůty Šu 2 zákona o zrušení svěření ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. nelze povolití navrácení k předešlému stavu.

(Rozh. ze dne 21. září 1926, R I 766/26.)

Svěřenský soud zamítl návrh Jana L-a, by mu bylo povoleno navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty, jež byla určena ve

vyhláše o dohodě dle §u 2 zákona o zrušení svěřenství ku vyjádření se účastníků. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Vyhláškou zemského soudu civilního v Praze ze dne 30. května 1925 bylo zahájeno ediktální řízení podle §u 2 (4) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. Zmeškal-li stěžovatel stanovenou lhůtu v této vyhlášce k vyjádření o předložené dohodě, nelze následky s tímto zmeškáním spojené odčinití návrhem na navrácení k předešlému stavu, protože navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty v řízení ediktálním je nepřípustno (Ott, Rechtsfürsorgeverfahren str. 254, 255). Nejvyšší soud ve Vídni rozhodl sice dne 10. června 1896 pod č. 6655 (Gl. U. W. č. 15803) v případě ediktálního řízení provedeného za účelem prohlášení starých deposit za propadlá opačně, avšak rozhodnutí to je v rozporu s velicím předpisem dvor. dekretu ze dne 30. října 1802 č. 582 sb. z. s., který jasně nařizuje, že deposita, když se nikdo nehlásí, po uplynutí lhůty ediktální nutno prohlásiti za propadlá a odevzdati pro fiskus pokladně státní. Rozhodnutí to nemůže tedy býti směrodatným pro případy obdobné. Stanovisko soudu rekursního je podporováno úvahou, že by povolováním restitucí v řízení ediktálním byl přímo mařen jeho účel, poněvadž by tím byly zviklány právě ony předpoklady pro další řízení, jichž mělo býti ediktálním řízením dosaženo. Tím byla by ohrožena i právní jistota.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Přípustnost dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudů jest posouditi podle § 16 pat. o nesp. říz., nikoli podle § 528 c. ř. s., ježto nelze říci, že tento předpis platí i v případě § 17 nesp. říz., jenž poukazuje sice na předpisy civ. řádu soudního, těmi však lze rozuměti jen §§ 146 až 154 c. ř. s., ne však jiné. Ve věci samé není podmínek § 16 nesp. říz. pro změnu nebo zrušení napadeného usnesení, ježto odpovídá jak zákonu tak i spisům. Názor o závaznosti nálezů nejvyššího soudu vídeňského odporuje § 12 obč. zák. Uplynutím lhůty určené soudem ve smyslu § 2 (4) zákona o zrušení svěřenství čís. 179/24 byli i čekatelé, jichž pobyt není znám anebo je v cizině, vyloučeni co do práva prohlásiti se o svých nárocích na svěřenství. Tím byl přivoděn právní stav, na základě jehož byla předložená dohoda schválena, nová lhůta ediktální není možná, a nelze proto připustiti navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty. Jde tu o důsledek ediktálního řízení, jehož účelem je přivoditi jasnost právního stavu, účel ten však byl by zmařen, kdyby mohl býti obnoven původní stav.

Čís. 6298.

Měly-li strany, uzavírající kupní smlouvu, úmysl prodati a koupiti za jednotnou cenu c e l o u nemovitost, za jednoho ze spoluvlastníků však